

Moll vanaf de zijlijn

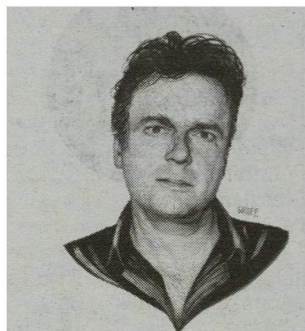
Klassieke tragedie

Een tragedie? Dat ik gisteravond om 20.00 uur niet voor de televisie zat, maar hoog in Carré? Dat ik keek naar een stel acteurs en niet naar 22 spelers op het veld?

Al besproken voor het WK begon: twee kaartjes voor de laatste opvoering van de marathonvoorstelling *Romeinse Tragedies* van Toneelgroep Amsterdam. En, zag ik later, we werden geacht aan te treden op de avond van Argentinië-Kroatië.

Toch geen moment gearzeld de gang naar Carré te maken. Voetbal is soms inderdaad bijzaak (en wanneer zit je anders zes uur lang heerlijk in het pluche naast je vrouw?). Maar terwijl Gijs Scholten van Aschat fantastisch tegen het plebs fulmineerde, was ik toch benieuwd of Messi zijn ploeg eindelijk eens aan de hand zou nemen.

Ik heb het eerder meegemaakt. Tijdens het WK van 1994. Op de avond van het achtstefinaleduel Argentinië-Roemenië stond ik in Paradiso naar countryster Dwight Yoakam te kijken. In zijn loeistrakke bruine leren broek met natte plekken

en op de eerste tachtig rijen gillende vrouwen.

Niemand had nog een mobieltje en later begreep ik dat ik de mooiste wedstrijd van het toernooi had gemist. Met een geweldige Hagi. Maar ik had wel de meesterlijke Dwight Yoakam gezien!

Gelukkig waren er in Carré een paar ombouwmomenten ingelast. Kleine pauzes waarin ik, de lichten waren nog niet aan, om me heen mannen naar hun mobieltjes zag graaien om op Teletekst te loeren. Op het heren-toilet hoorde ik: "Het is gedaan met Messi."

Ik was blij dat we in Carré zaten. Ik zag een meesterlijke Hans Kesting Marcus Antonius vertolken. Kesting was de Messi die zijn gezelschap wel aan de hand nam. Ik zag de ondergang van Marcus Antonius en gelukkig niet die van Lionel Messi en Argentinië in Rusland.

Dat was de echte tragedie van de avond.

m.moll@parool.nl